

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973)

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

A R R E S T

Nr. 194.007 van 9 juni 2009

A. 184.809/VI-17.493

In zake: **de vereniging zonder winstoogmerk
LES OLIVIERS,**

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Philippe HANSOUL, advocaat,
Mont Saint-Martin 20
4000 Luik,

tegen:

de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid,
afgekort als RSZ,

die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Etienne PIRET, advocaat,
Jean-Baptiste Colynsstraat 98
1050 Brussel.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 3 augustus 2007 ingediende verzoekschrift, waarbij de vereniging zonder winstoogmerk LES OLIVIERS de nietigverklaring vordert van "de beslissing d.d. 18 juni 2007 die de verwerende partij heeft genomen onder het nummer D.G.IV/J4550/1.109.927-34/H5/TC";

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer AMELYNCK, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 8 mei 2009, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 3 juni 2009;

Gehoord het verslag van de heer ANDERSEN, eerste voorzitter van de Raad van State;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Philippe HANSOUL, advocaat, die voor de verzoekende partij verschijnt, en van Mr. Isabelle MATAGNE, loco Mr. Etienne PIRET, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer AMELYNCK, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

I. UITEENZETTING VAN DE FEITEN

Overwegende dat de volgende feiten dienstig zijn voor het onderzoek van de zaak:

1. Op 21 november 2003 richt de verzoekende partij aan de verwerende partij een aanvraag tot "vrijstelling van de opslagen" van de socialezekerheidsbijdragen voor de jaren 1997 tot 2003. Die aanvraag is als volgt gemotiveerd:

" Voor die onderscheiden jaren zijn de vertragingen in de betaling aan de RSZ te wijten aan onze benarde kastoestand wegens de te late betaling van de vorderingen die wij hadden bij de verzekeringsinstellingen die zorgen voor de storting van de forfaitaire vergoedingen uitgaande van het RIZIV tot dekking van de geneeskundige verzorging in de rusthuizen. Om die reden verzoeken wij om volledige vrijstelling van de bijdrageopslagen."

2. Nadat de verzoekende partij een bedrag heeft vereffend dat ze nog aan de verwerende partij verschuldigd was, schrijft ze haar op 9 juni 2004 een brief waarin ze meedeelt dat ze haar aanvraag om vrijstelling van bijdrageopslagen opnieuw indient. Ze verwijst naar artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders.

3. Op 19 oktober 2004 antwoordt de verwerende partij het volgende aan de verzoekende partij:

" De aanvragen van 21.11.2003 en 09.06.2004 waarbij u verzoekt om vrijstelling ten belope van 100 % van de opslagen die u voor de jaren 1997 tot 2003 worden aangerekend, hebben onze volle aandacht gekregen. Voor uw aanvraag steunt u op artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969 wegens schuldvorderingen ten opzichte van de verzekeringsinstellingen (ziekenfondsen en HZIV).

Wij delen u mee dat ingeval bewezen zou worden dat u vaste en opeisbare schuldvorderingen bezit ten opzichte van de Staat of van een andere instelling van openbaar nut vermeld in artikel 1 van de wet van 16 maart 1954, u met toepassing van het voormelde artikel 55, § 3, 1/, eventueel in aanmerking zou kunnen komen voor een volledige vrijstelling van de opslagen ten belope van de bedragen van de schuldvorderingen.

Teneinde ons het bewijs te leveren dat u zo een schuldvordering bezit, dient u attesten opgesteld volgens het bijgevoegde model te laten invullen, afstempelen, dagtekenen en ondertekenen door de instelling van openbaar nut waarvan u schuldeiser bent of geweest bent.

De door u aangevoerde motieven, namelijk de benarde kastoestand waarmee u te maken hebt, kunnen evenwel nu reeds beschouwd worden als uitzonderlijke omstandigheden in de zin van artikel 55, § 2, van het voormelde koninklijk besluit.

Bijgevolg wordt overeenkomstig artikel 55, § 2, een gedeeltelijke vrijstelling (50 %) van de opslagen toegestaan aan de VZW voor: [volgt een opsomming van kwartalen].

Eveneens op basis van dat artikel 55, § 2, wordt een gedeeltelijke vrijstelling (50 %) van de vaste vergoeding die verschuldigd is wegens niet-naleving van de wettelijke verplichtingen betreffende de betaling van de voorschotten toegestaan voor: [volgt een opsomming van kwartalen]."

4. Op 16 december 2004 richt de verzoekende partij aan de verwerende partij de volgende brief:

" Naar aanleiding van uw brief van 19 oktober 2004 [...] dienen wij bij deze onze aanvraag in voor een vrijstelling van de opslagen [...] ten belope van 100 %.

Overeenkomstig arrest nr. 64.602 dat de Raad van State op 19 februari 1997 heeft gewezen, dienen de schuldvorderingen inzake vaste RIZIV-vergoedingen die onze vereniging ten opzichte van verzekeringsinstellingen, namelijk de ziekenfondsen, bezat, immers beschouwd te worden als vaste en opeisbare schuldvorderingen ten opzichte van een instelling van openbaar nut vermeld in artikel 1 van de wet van 16 maart 1954.

Bijgevolg leggen wij u hierbij verscheidene attesten voor die aan ons zijn afgegeven door 7 ziekenfondsen met vermelding van de bedragen der schuldvorderingen die wij ten opzichte van hen bezaten. Wij wachten nog op de attesten van 4 andere instellingen die wij aan u zullen bezorgen zodra wij die ontvangen hebben.

Wij delen u voorts mee dat wij bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring van uw beslissing van 19 oktober 2004 hebben ingesteld om onze rechten in dit dossier te vrijwaren."

5. Op 4 augustus 2005 antwoordt de verwerende partij het volgende aan de verzoekende partij:

" In verband met uw voormelde aanvraag om vrijstelling ten belope van 100 % van de toegepaste opslagen, delen wij u mee dat op basis van de attesten uitgaande van de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering - Gewestelijke Dienst LUIK, bovenop de vermindering ten belope van 50 % waarvan op 19.10.2004 aan u kennis is gegeven, de volledige vrijstelling van de opslagen (100 %) aan de vzw wordt toegestaan overeenkomstig artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 voor: [volgt een opsomming van de betrokken kwartalen].

De nieuwe stand van uw rekening, zoals die uit deze beslissing voortvloeit, zal later worden meegedeeld.

De overige attesten die u aan ons hebt bezorgd, hebben wij niet in aanmerking kunnen nemen voor het toestaan van een vrijstelling aan de vereniging op basis van het voormelde artikel 55, § 3, 1/. Het arrest dat de Raad van State op 19.02.1997 heeft gewezen in de zaak van de vzw 'Croix jaune et blanche du Hainaut' heeft immers alleen betrekking op dat specifieke geval."

6. De verzoekende partij heeft die handeling bestreden bij een beroep dat ze op 30 september 2005 heeft ingesteld en dat op de rol is ingeschreven onder het nummer G/A.166.512/VI-17.011.

Naar aanleiding van dat beroep heeft de Raad van State die handeling vernietigd bij zijn arrest nr. 171.641, gewezen op 30 mei 2007.

7. Op 18 juni 2007 richt de verwerende partij de volgende brief aan de verzoekende partij:

" Bij zijn arrest van 30.05.2007 heeft de Raad van State de beslissing van de [RSZ] d.d. 04.08.2005 vernietigd omdat niet bewezen was dat degene die de omstreden beslissing ondertekend had daartoe bevoegd was.

Bijgevolg heeft de [RSZ] uw aanvraag om volledige vrijstelling en de onderscheiden attesten die op 16.12.2004 en 17.03.2005 aan ons toegezonden zijn opnieuw onderzocht in het licht van artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969.

Wij verzoeken u hierbij de nieuwe gemotiveerde beslissing te vinden die genomen is door de heer Simon Van Pamel, adviseur bij de Franstalige Directie Gerechtelijke Navordering van de [RSZ], die in de aangelegenheden die met zijn directie verband houden dezelfde bevoegdheden bezit als die welke opgedragen zijn aan de directeur-generaal of aan de adviseur-generaal die aan het hoofd staat van de Algemene Directie van de Juridische Diensten, uitgenomen de bevoegdheden die aan hem alleen zijn opgedragen.

Krachtens een opdracht van bevoegdheid, toegestaan in het raam van de artikelen 18 en 20 van het huishoudelijk reglement van het beheerscomité van de [RSZ], door de administrateur-generaal van die Dienst, die krachtens artikel 10 van de wet van 27.06.1969 het dagelijks beheer waarneemt, aan de directeur-generaal of aan de adviseur-generaal die aan het hoofd staat van de Algemene Directie van de Juridische Diensten, kunnen de laatstgenoemden inzonderheid vrijstelling verlenen of weigeren van burgerlijke sancties krachtens artikel 55, §§ 2 en 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969 alsook de vrijstellingen bepaald in de artikelen 29 en 30 van het koninklijk besluit van 26.12.1998.

Wij delen u mee dat op basis van de attesten uitgaande van de Hulpkas voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering - Gewestelijke Dienst LUIK, bovenop de vermindering ten belope van 50 % waarvan op 19.10.2004 aan u kennis is gegeven, de volledige vrijstelling van de opslagen (100 %) aan de vzw wordt toegestaan overeenkomstig artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 voor: [volgt een opsomming van de betrokken kwartalen].

De overige attesten die u aan ons hebt bezorgd, hebben wij niet in aanmerking kunnen nemen voor het toestaan van een vrijstelling aan de vereniging op basis van het voormelde artikel 55, § 3, 1/.

Wanneer eenzelfde persoon tegelijk schuldeiser en schuldenaar is ten aanzien van twee onderscheiden overheidsinstellingen is het immers onbillijk niet te kunnen voorzien in een vrijstelling wanneer die persoon, die sociale bijdragen verschuldigd is, bijdrageopslagen of nalatigheidsinteressen opgelegd heeft gekregen terwijl de te late betaling te wijten is aan het falen van een andere overheidsinstelling ten aanzien waarvan die persoon een schuldvordering bezit.

Het bedoelde geval is dus wel degelijk dat waarin een persoon zijn verplichting ten aanzien van de Dienst niet kan nakomen omdat hij schuldeiser is van een andere overheidsinstelling die draait met het betalen van haar schuld aan hem, op grond van welk feit hij nalatigheidsinteressen zou kunnen eisen. Zo is de Dienst bevoegd om, als de wettelijke schuldvergelijking niet kan plaatsvinden wegens de betrokkenheid van drie verschillende rechtspersonen (in casu de werkgever, de [RSZ] en de HZIV) over te gaan tot de vergelijking (door het toekennen van de vrijstelling waarin artikel 55, § 3, 1/, voorziet) van de schuld in bijdrageopslagen en, eventueel, in interesten, ten laste van die persoon met de schuldvordering in nalatigheidsinteressen die laatstgenoemde bezit ten opzichte van een andere overheidsinstelling.

Deze vorm van schuldvergelijking is mogelijk doordat de instellingen die binnen de werkingssfeer van artikel 55, § 3, 1/, vallen alle tot dezelfde sfeer, namelijk de publieke sfeer behoren of, met andere woorden, deel uitmaken "van dezelfde portefeuille".

Bijgevolg is het wel degelijk de hoedanigheid van overheidsinstelling die in aanmerking moet worden genomen voor de toepassing van artikel 55, § 3, 1/, en niet het takenpakket dat wordt uitgeoefend.

De ziekenfondsen kunnen niet deelnemen aan het mechanisme van deze vorm van schuldvergelijking die hiervoren beschreven is ter rechtvaardiging van de toepassing van artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969, aangezien ziekenfondsen privaatrechtelijke rechtspersonen zijn die weliswaar ten dele belast zijn met dezelfde taken als de Hulpkas, maar die, anders dan de Hulpkas, noch publiekrechtelijke rechtspersonen zijn, noch, a fortiori, organen of afgeleiden van de Staat.

Ziekenfondsen zijn private instellingen die vallen onder de wet van 06.08.1990 betreffende de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen en die

handelen in het belang van hun leden die zich op vrijwillige basis bij hen hebben aangesloten en wel in hun belang alleen.

De Hulpkas is een overheidsinstelling met rechtspersoonlijkheid die tot doel heeft de sociaal verzekerden die niet bij een ziekenfonds aangesloten zijn de mogelijkheid te bieden om uit vrije wil en indien nodig ambtshalve aan te sluiten bij een neutrale overheidsinstelling die niet geïnspireerd is door een ideologie, een filosofie of een godsdienst. Ze is er voorts toe gehouden iedere persoon die daarom verzoekt bij haar te laten aansluiten.

De oprichting van de Hulpkas beantwoordt dus aan het begrip overheidsdienst opgericht om te voorkomen dat sociaal verzekerden van ziekte- en invaliditeitsverzekering verstoken blijven doordat zij niet op vrijwillige basis bij een ziekenfonds zijn aangesloten.

Krachtens dit specialiteitsbeginsel is de voornoemde Hulpkas dus, anders dan de ziekenfondsen, niet opgericht om de belangen van haar leden te verdedigen, maar in het algemeen belang, om in zekere zin de "reddingsboei" te spelen door de mogelijkheid te bieden om te voorkomen dat een persoon de sociale bescherming van de ziekte- en invaliditeitsverzekering ontbeert.

De sfeer van de overheidsinstellingen (bedoeld in artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969) uitbreiden tot personen die deze hoedanigheid niet bezitten, zou strijdig zijn met het algemeen belang, aangezien zulks niet in verhouding zou staan tot de ratio legis van artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969, daar een dergelijke stap erop neer komt dat de Staat, in de persoon van de [RSZ], instaat voor de financiële gevolgen van de vertragingen in betalingen die, ongeacht de reden daarvan en zonder controle vanwege laatstgenoemde instelling, verricht zijn door privaatrechtelijke rechtspersonen waarover de overheid geen zeggenschap heeft.

De kennelijk verschillende behandeling van de Hulpkas ten opzichte van de ziekenfondsen blijkt dus wel degelijk verband te houden met het doel van de wet waarbij de Hulpkas is opgericht. Om die reden zijn de attesten die uitgaan van ziekenfondsen wat de vzw Les Oliviers betreft niet in aanmerking genomen voor de toepassing van artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28.11.1969 voor de betrokken tijdvakken.

Overigens heeft het arrest dat de Raad van State op 19.02.1997 gewezen heeft in de zaak van de vzw 'Croix jaune et blanche du Hainaut' alleen betrekking op dat specifieke geval."

Dat is de bestreden handeling;

II. IN RECHTE

1. DE ONTVANKELIJKHEID

Overwegende dat de verwerende partij een eerste exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt, ontleend aan schending van artikel 26 van de gecoördineerde statuten van de verzoekende partij krachtens welke bepaling het besluit om beroep in te stellen genomen moet worden door de raad van bestuur en

niet door de algemene vergadering voor zover de samenstelling van beide organen niet dezelfde is;

Overwegende dat in casu de algemene vergadering bestaat uit de twee zelfde personen als de raad van bestuur, plus een derde, oud-bestuurder; dat, aangezien het besluit eenparig is genomen, de aanwezigheid van die derde persoon geen enkele invloed heeft; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verwerende partij een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid opwerpt, ontleend aan de bewering dat de bestreden handeling een loutere bevestiging is van de voorgaande beslissing van 19 oktober 2004 en bijgevolg niet behoort tot de handelingen waarvan de nietigverklaring gevorderd kan worden voor de Raad van State;

Overwegende dat de beslissing van 4 augustus 2005 over iets anders handelde dan de beslissing van 19 oktober 2004 en dat de thans bestreden beslissing, die genomen is naar aanleiding van de vernietiging van de beslissing van 4 augustus 2005 bij arrest nr. 171.641 dat op 30 mei 2007 met betrekking tot dezelfde partijen is gewezen, nog over iets anders handelt; dat deze exceptie evenmin kan worden aangenomen;

2. DE ZAAK ZELF

Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel ontleent aan schending van de artikelen 10, 11 en 159 van de Grondwet; dat ze tot staving van dat middel bij wijze van precedent arrest nr. 64.602 van 19 februari 1997 aanvoert, waarin de Raad van State, uitspraak doende over een eerste middel ontleend aan schending van dezelfde bepalingen, geoordeeld heeft "dat de ongelijke behandeling, ingeschreven in artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 tot uitvoering van de wet van 27 juni 1969 tot herziening van de besluitwet van 28 december 1944 betreffende de maatschappelijke zekerheid der arbeiders, van een instelling van openbaar nut genoemd in artikel 1 van de wet van 16 maart 1954 betreffende de controle op sommige instellingen van openbaar nut - zoals de hulpkas voor ziekte- en invaliditeitsverzekering - en de ziekenfondsen en landsbonden, zeker een weerslag heeft op de situatie van verzoekster die, als schuldeiser van zowel de ene als de andere, verschillend wordt behandeld wanneer zij dit als argument gebruikt om een vermindering te krijgen van 100% van het bedrag van de bijdrageopslagen verschuldigd aan de RSZ; dat de grondwettelijke regels inzake gelijkheid en niet-discriminatie niet uitsluiten dat categorieën van

personen verschillend worden behandeld, voor zover die ongelijke behandeling berust op een objectief criterium en redelijk gerechtvaardigd wordt; dat of een zodanige rechtvaardiging bestaat, beoordeeld moet worden op grond van het oogmerk en de gevolgen van de gekritiseerde maatregel, alsmede van de aard van de beginselen in kwestie; dat het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt wanneer is komen vast te staan dat er geen redelijke verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel; dat het doel van de gekritiseerde regeling in het onderhavige geval erin bestaat te voorkomen dat werkgevers, wier zekere en opeisbare schuldvorderingen ten laste zijn van de overheid, gestraft worden; dat de ziekenfondsen weliswaar privé-instellingen zijn, maar evenwel erkend zijn om een openbare dienst te onderhouden; dat de rechtvaardiging die de verwerende partij geeft voor de verschillende behandeling van de ziekenfondsen en de instellingen van openbaar nut uit het oogpunt van de gedwongen uitvoeringsimmunitieit die de openbare rechtspersonen genieten, niet relevant is; dat het immers niet de onmogelijkheid om de gedwongen tenuitvoerlegging van haar schuldvorderingen te verkrijgen is die verzoekster schade berokkent, maar wel de vertraging waarmee die instellingen hun schulden betalen; dat artikel 55, § 3, 1/, van het koninklijk besluit van 28 november 1969 artikel 10 van de Grondwet schendt in zoverre het zonder objectieve reden de ziekenfondsen buiten zijn werkingssfeer houdt; dat het eerste middel gegrond is"; dat ze voor het overige in haar beroep werk maakt van het antwoorden op de argumenten van de bestreden handeling en uitvoerig argumenten aandraagt tegen de daarin vervatte redenering dat de verschillende behandeling van beide categorieën instellingen, waarvan de ene tot de overheidssector en de andere tot de particuliere sector behoort, op een objectief en in redelijkheid gerechtvaardigd criterium zou steunen;

Overwegende dat de verwerende partij in de eerste plaats betwist dat de verzoekende partij belang zou hebben bij het middel omdat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet alleen discriminatie tussen verschillende natuurlijke of rechtspersonen zouden verbieden en geen discriminatie ten aanzien van een welbepaalde persoon die geconfronteerd wordt met verschillende omstandigheden en dat zulks in casu klaarblijkelijk niet het geval is, aangezien alle personen die zich in dezelfde situatie als de verzoekende partij bevinden in juridisch opzicht op dezelfde manier worden behandeld; dat de verwerende partij vervolgens, wat de zaak zelf betreft, opmerkt dat de Raad van State niet gebonden is door het voornoemde arrest nr. 64.602 en dat arrest bekritiseert door te stellen dat de Raad van State zich vergist zou hebben wat het doel van de gekritiseerde regeling betreft, welk doel er niet in bestaat "te voorkomen dat werkgevers wier zekere en opeisbare schuldvorderingen ten laste zijn van de overheid, gestraft worden maar wel een

onrechtvaardigheid ongedaan te maken voor de werkgever die aan de RSZ bijdragen verschuldigd is maar tegelijk een zekere en opeisbare schuldvordering bezit ten laste van de Staat of van een van de publiekrechtelijke rechtspersonen opgesomd in het voormelde artikel 55, § 3"; dat de "naar een schuldvergelijking neigende regeling" waarin die bepaling voorziet weliswaar van toepassing is als de zekere en opeisbare schuldvordering ten laste van de HZIV is, aangezien ze een publiekrechtelijke rechtspersoon is, maar daarentegen niet geldt als de schuldvordering ten laste van een ziekenfonds is, aangezien ziekenfondsen privaatrechtelijke rechtspersonen zijn, ook al zijn ze belast met een openbare dienst; dat een beslissing in een andere zin tot een onbillijke situatie zou kunnen leiden, aangezien de Staat dan niet moet bijspringen voor het falen van een andere overheidsinstantie maar misschien voor het bewuste en moedwillige falen van ziekenfondsen, die privaatrechtelijke rechtspersonen zijn; dat de verwerende partij daarop laat volgen dat de ziekenfondsen en de HZIV weliswaar dezelfde taak van openbare dienstverlening uitoefenen, maar die instanties verschillende statuten hebben en opgericht zijn met verschillende doelstellingen, het belang van de leden voor de ene en het algemeen belang voor de andere; dat de verwerende partij arrest nr. 9/2000 d.d. 19 januari 2000 van het Arbitragehof aanvoert waarin beschikt is dat de HZIV geen persoonlijk belang bezat om de nietigverklaring te vorderen van een decreet waarbij de particuliere verzekeringsinstellingen gemachtigd werden een "zorgkas" op te richten, terwijl die mogelijkheid aan haar niet werd geboden, aangezien de vermeende vermindering van haar aantrekkingskracht geen enkele weerslag kan hebben op de uitoefening van de taak van openbare dienstverlening die haar door de wetgever is toevertrouwd; dat ze daaruit afleidt dat het gelijkheidsbeginsel en het beginsel van niet-discriminatie niet geschonden kunnen zijn, daar die beide categorieën zich niet in dezelfde situatie bevinden, ook al oefenen ze bepaalde soortgelijke taken van openbare dienstverlening uit, aangezien hun werkwijze en de op hen toepasselijke rechtsregels verschillen; dat de verwerende partij vervolgens benadrukt dat alle werkgevers die welke verzorging dan ook verstrekken en recht hebben op een tegemoetkoming die door de HZIV moet worden betaald, op voet van gelijkheid behandeld worden, de mening toegedaan is dat het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in die mate niet wordt geschonden en melding maakt van een reeks gevallen waarin zulks wel het geval zou zijn; dat volgens de verwerende partij geen rekening mag worden gehouden met de verhouding van de schuldvorderingen die de werkgevers ten laste van de HZIV hebben ten opzichte van die welke ze ten laste van ziekenfondsen hebben, aangezien het daarbij om een feitelijke kwestie gaat en niet om het gevolg van een toepassing van de wet; dat de verwerende partij in haar laatste memorie een samenvatting geeft van de punten waarop haar argumentatie en die van de verzoekende partij overeenstemmen of

uiteenlopen; dat ze de klemtoon legt op het doel van de regeling, die, volgens de verwerende partij, bestaat in het voorkomen van de onrechtvaardigheid die zou ontstaan door te voorzien in een verschillende behandeling van werkgevers naargelang ze schuldvorderingen bezitten ten laste van de RSZ, enerzijds, of ten laste van de Staat of van een van de overige publiekrechtelijke rechtspersonen opgesomd in het voormelde artikel 55, § 3, 1/, anderzijds;

Overwegende dat de verzoekende partij belang heeft bij haar beroep, aangezien ze, ingeval haar stelling wordt aanvaard, kan hopen op een vrijstelling ten belope van 100 % van het bedrag van de bijdrageopslagen die ze aan de RSZ verschuldigd is; dat haar belang bij dit middel afhangt van de vraag of het gegrond is;

Overwegende, wat de gegrondheid van het middel betreft, dat er tussen de HZIV en de ziekenfondsen weliswaar bepaalde verschillen bestaan (de ene is een publiekrechtelijke rechtspersoon, de andere zijn privaatrechtelijke rechtspersonen; aansluiten bij een ziekenfonds geschiedt altijd op vrijwillige basis, terwijl aansluiten bij de HZIV op vrijwillige basis kan geschieden maar ook kan worden opgelegd), maar de omstandigheid dat ze alle hoofdzakelijk dezelfde taak van openbare dienstverlening uitoefenen van doorslaggevend belang blijkt; dat de verschillende behandeling van rusthuizen naargelang van het aantal daar verblijvende mensen dat bij de HZIV dan wel bij een ziekenfonds aangesloten is - een omstandigheid waarop ze geen enkele vat hebben tenzij ze zich schuldig zouden maken aan een discriminatie die bij de anti-discriminatiewetgeving verboden is - en, vervolgens, naargelang van het bedrag van de zekere en opeisbare schuldvorderingen die ze ten aanzien van de HZIV of de ziekenfondsen bezitten, niet kan worden aanvaard; dat die verschillende behandeling een onrechtvaardigheidsgevoel doet ontstaan waarmee de verwerende partij zeer begaan is; dat bovendien de uitbreiding van de werkingssfeer van het voormelde artikel 55, § 3, 1/, tot de ziekenfondsen, die privaatrechtelijke rechtspersonen zijn die, net zoals de HZIV een taak van openbare dienstverlening uitoefenen, wat in het geval van de ziekenfondsen weliswaar een materiële taak is, terwijl het voor de HZIV een organieke taak is, maar die in de grond dezelfde is, ongeacht de nadere regels voor het aansluiten, in het geval dat de verwerende partij voor ogen staat slechts een zeer marginale invloed kan hebben op de financiën van de sociale zekerheid, temeer daar ook de ziekenfondsen zeer streng gecontroleerd worden door de Controledienst voor de ziekenfondsen en de landsbonden van ziekenfondsen, die een instelling van openbaar nut is, zodat de discriminatie waarvan ze thans het slachtoffer zijn hoe dan ook overdreven blijkt; dat arrest nr. 9/2000 d.d. 19 januari 2000 van het

Arbitragehof ten slotte ten onrechte wordt aangevoerd door de verwerende partij, daar dat arrest betrekking heeft op een geval dat met de onderhavige zaak geen verband houdt; dat daaruit volgt dat het enig middel ontvankelijk en gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing die de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, afgekort als RSZ, op 18 juni 2007 ten aanzien van de vereniging zonder winstoogmerk LES OLIVIERS heeft genomen onder het nummer D.G.IV/J4550/1.109.927-34/H5/TC.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op negen juni tweeduizend negen door:

de HH.	ANDERSEN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	LEWALLE,	staatsraad,
	NIHOUL,	staatsraad,
Mevr.	SCHMITZ,	griffier.

De Griffier

De Eerste Voorzitter

V. SCHMITZ

R. ANDERSEN

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD VAN STATE,
GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.